

Splidagtig

WEST SIDE STORY („West Side Story“). Prod.: Mirisch — Seven Arts, 1961. (Robert Wise). Instr.: Robert Wise og Jerome Robbins. Manus.: Ernest Lehman efter Robert E. Griffith og Harold S. Princes scenemusical med tekst af Arthur Laurents og sange af Stephen Sondheim. Foto: Daniel L. Fapp (Panavision 70, technicolor). Klipping: Thomas Stanford og Marshall M. Borden. Dekor.: Victor Gangelin. Kostumer: Irene Sharaff. Fortekster: Saul Bass. Musik: Leonard Bernstein. Koreografi: Jerome Robbins. Medv.: Natalie Wood, Richard Beymer, George Chakiris, Russ Tamblyn, Rita Moreno, Tony Morante, Tucker Smith, Simon Oakland, William Bramley, Sue Oakes.

„West Side Story“ er ikke filmmusical'ens højdepunkt. Dette nåedes allerede i 1949 med „Sømænd på vulkaner“ („On the Town“), og WSS når selv i sine bedste afsnit ikke længere end denne mirakuløse film, og hvor den søger at komme videre, kommer den til kort. På scenen var det kuppet i WSS at lade det shakespearske romantiske kærlighedsmotiv udfolde sig i en moderne, rå virkelighed, som var stileret. Overføringen til film af historien om Romeo og Julie i baggården har stillet skaberne over for store problemer, som til dels er blevet uløste. Man har ført handlingen ud i virkeligheden, men har som helhed givet afkald på den stilerede realisme, som var det spændende i originaludgaven. I filmens første halvdel, der er langt den bedste, er det lykkedes. Præsentationen af de to bänder er fremragende. Når de slentrer hen ad gaden og bevægelserne glider over i næsten klassisk koreograferede trin, indfinder de æstetiske chokvirkninger sig omgående. Det er livsaligt at se på. Koreografiens præcision og de medvirkendes talentfulde professionalisme skaber i de første og i enkelte af de senere sekvenser højdepunkter af musikalkunst, men med indførelsen af det lyrisk-erotiske bliver filmen slap, ikke blot på grund af Natalie Woods og Richard Beymers pæne og karakterløse spil, og filmen kommer ikke ud af stedet i nogen henseende i de intime scener. Robert Wise er ikke meget fortrolig med den romantiske kærlighed, men er

tydeligvis i bedst form i de aggressive og hårde afsnit. Filmen er således betydelig mere markant end stykket i det kontroversielle, som er trukket stærkere frem. Racehadet og protesten mod den firkantede lovmæssighed betones voldsomt, og Amerika-satiren er ofte meget pågående. De mindre ændringer, der er foretaget, synes også at være forbedringer. Det forekommer rigtigt, at man har flyttet det pragtfulde „Officer Krupke“-nummer frem, således at det kommer til at korrespondere med Puerto-Ricanernes diskussionsballet „America“. Begge numrene er fremragende i filmen. Det er i det hele taget i ensemblenumrene, at der er liv og lidenskab i de geometriske konstellationer af de dansende. Uheldigt er derimod de fotografiske fiksfakserier og farveeksperimenter. Disse er ligesom den selvhøjtidelige overture udtryk for trangen til at gøre filmen fin og prætentios, og filmen er i det hele taget splidagtig med sig selv. Der kommer aldrig nogen rigtig forbindelse mellem det vitale i gruppscenerne og det følsomme i de intime afsnit. WSS er bedst, når den gengiver virkeligheden artificielt, men den falder tilbage på ordinære klicheer, når den skal skildre det tragiske, de vældige romantiske følelser, og det vil næppe være helt forkert at drage den konklusion, at musicalformen er skabt for at give udtryk for livsudfoldelse, for aktivitet, for ydre og indre bevægelighed. WSS overbeviser i hvert fald ikke om, at det er muligt at presse de store højtidelige følelser ind i formen.

Ib Monty.

Dit og mit

DILEMMA. Prod.: Henning Carlsen, Minerva Film og Bent Christensen Filmproduktion 1962. Instr. og manus.: Henning Carlsen efter Nadine Gordimers roman „A World of Strangers“ („I fremmed Land“). Foto: Henning Kristiansen og Arne Lagercrantz. Musik: Gideon Nxomala (+ Max Roach „We Insist“). Medv.: Ivan Jackson, Zakes Mokae, Evelyn Frank, Marijke Haakman, Gideon Nxomala, Cocky Thothhalemaje, Shirley Jeffery. Sang: Sophy, „The Five King-Kong Cuties“, Ben Masinga, Abbey Lincoln.

Der er ingen grund til på dette sene tidspunkt at give sig til at dissekere Henning Carlsens debut i den halvdokumentariske spillefilm. Der har været talt og skrevet meget om den, og modtagelsen har efter vor mening stort set været fair. Den er stilistisk ikke helt vellykket,